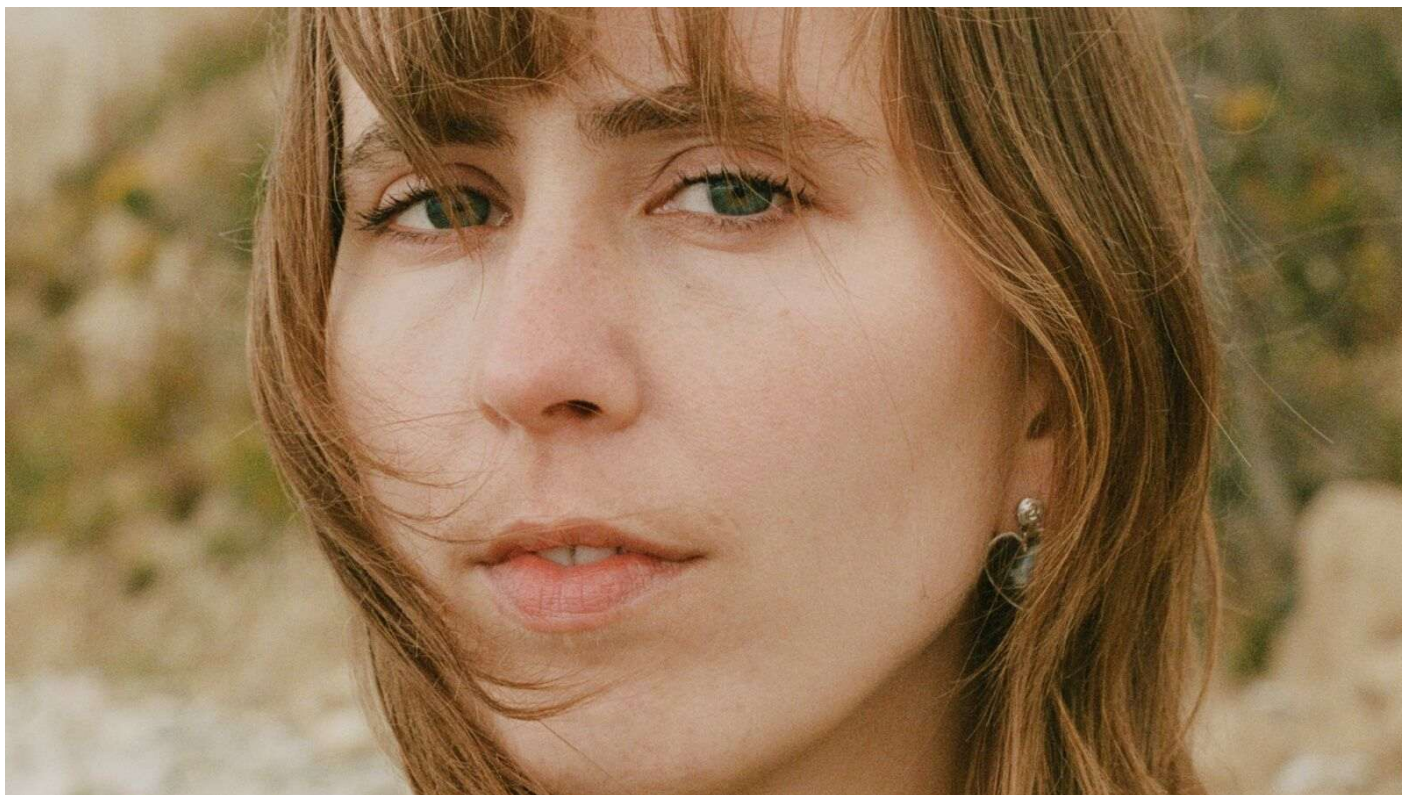

Sigrid Adamsson debuterer sikkert og rørende med 'Skyerne'

Sigrid Adamssons roman 'Skyerne' falder ikke til jorden, tværtimod. Den hæver sig op over, hvad man kunne forvente af en debutant, mener Louise Juhl Dalsgaard. Foto: Carolina Ahrenkiel

LOUISE JUHL DALSGAARD

24.01.2026

BØGER // ANMELDELSE – “Sigrid Adamsson debuterer smukt og virkelig rørende med romanen *Skyerne*,” mener forfatteren Louise Juhl Dalsgaard. “Adamsson skriver med en ret unik og kølig patos, en højtidelighed, der gør det muligt at kunne være i de store og tunge emner, hun på bogens 200 sider præsenterer os for: liv, død, kærlighed og tab. Og det med både troværdighed og et overbevisende talent.”

Skyerne

Forfatter: Sigrid Adamsson

Forlag: Gads Forlag

Udkom d. 9. januar 2026.

Gennem de seneste år har vejrprognoser og kvarterlange programmer om vind og vejr vundet frem. Ingen ved vist rigtigt hvorfor, måske startede det med Henrik Voldborg

og hans meteorologisk mønstrede sweatre, hans lune, jævne temperament. I dag er det en selvfølge, vejret følger os, ikke bare i virkeligheden men også på TV, fire gange dagligt præsenteres vi for fakta om vindhastighed, uv-faktor eller om dannelsen af et let lavtliggende skybælte.

Titlen på Sigrid Adamssons debutroman, *Skyerne*, er næppe tilfældig. Bogen handler om relationer. Dels de romantiske, men i langt højere grad de venskabelige, som vi følger gennem O og A. To vidt forskellige unge kvinder med lige så forskellige temperamenter. O er vinter, A er sommer. O elsker kold musik, techno, ”synthesizere og maskinelt afkortede lyde”. A derimod elsker al musik, hun skelner ikke, hun holder af både blues og rave, og beundrer i det skjulte O for hendes skråsikre inddeling af verden, den nådesløse skelnen mellem det kolde og varme, mellem godt og skidt.

Skyerne

Bogen følger de to veninder over tid, et par måneder måske eller år? Begge indleder og afslutter de romantiske forhold, går i byen, tager coke og MDMA, hele tiden på jagt efter noget. En mening med det hele. En følelse af NU og HER. Men jo mere de jagter, des mere synes det, de søger at glide dem af hænde.

Særligt O sygner hen, hun rammes først af en infektion i underlivet, en virus, der i mere end fysisk forstand tærer på hendes ellers så overlegne væsen. Senere bliver hun indlagt med en dyb depression, og venskabet balance synes at forskyde sig, deres relation ændrer karakter. Det er denne forskydning, bogen undersøger. For hvor langt rækker den venskabelige kærlighed, og rækker den længere end livet selv?

Sigrid Adamsson skriver med kølig patos

Det, der giver fortællingen sin vitalitet og pondus, er romanens fortælleform. For bogen fortælles af et vi, et meget fremtrædende vi, der modsat den ellers så typiske minimalisme og underfortaltheid i meget nordisk litteratur, tydeligt træder ind og forklarer for læserne, hvad vi er vidner til.

Som da et kapitel indledes med det, vi i græske tragedier ville forvente af koret – et varsel: ”Vi ser på O, da hun er lykkelig. Vi bare ser og ser, men heller ikke det kan blive ved.” En ydre instans, ikke alvidende, men dog kollektiv stemme, der kommenterer og fortolker bogens begivenheder og de to hovedpersoners handlinger. Præcis midtvejs i romanen – på side 100 – træder de frem og varsler fortællingens vendepunkt, efter at A og O har talt om en begyndende affære:

”Det er ikke os, der ser dem på afstand, to skikkelser under værtshusets kobberfarvede lampe og den blinkende spillemaskine bag A’s ryg. Det er dét, at de begge ser den anden hen over bordet, og at de ikke engang tænker over det, så vant til hinandens lyde og lugte, hudens tekstur og de små variationer, den velkendte varme, næsten en blindhed. *Pas på*, får vi alligevel lyst til at hviske.”

Det er det ”vi”, det hviskende, allestedsnærværende blik, som set fra oven, fra skyerne, der er romanens helt åbenlyse force. Det er ikke bare sprogligt elegant udført, det er også originalt, ikke fordi det ikke er set før, men fordi det sjældent optræder i dansk litteratur, og fordi det i den grad leger med læserens længsel efter forførelse, efter at flytte ind i karaktererne, flyde med. Den eksplicitte brug af en udenforstående

fortællestemme river læserens ud af den ellers så behagelige illusion og peger så direkte på, at vi er vidne til en fiktion og ikke et stykke virkelighed.

Det er et opgør, der både er velgørende og i Adamssons tilfælde utrolig smukt udført. Det er modigt og vil helt sikkert falde nogle for brystet, virke forstyrrende, mens det for andre netop er debutens virkelige styrke. At skrive med så stor formbevidsthed og så kompromisløst som det er tilfældet i *Skyerne* er en bedrift ud over det sædvanlige.

Det er smukt, det er særligt og, måske allervigtigst, er det også virkelig rørende. Sigrid Adamsson leverer en ret unik ”kølig patos”, en højtidelighed, der gør det muligt at kunne være i og være med de store og tunge emner, hun på bogens 200 sider præsenterer os for: liv, død, kærlighed og tab. Og det med både troværdighed og et overbevisende talent.

Skyerne falder ikke til jorden, tværtimod. Den hæver sig op over, hvad man kunne forvente af en debutant. Bravo, får jeg lyst til at råbe.

POV dækker kulturlivet med klassiske anmeldelser, interviews, essays og fotoreportager. [Klik dig videre her.](#)

Gads Forlag

Louise Juhl Dalsgaard

Sigrid Adamsson

LOUISE JUHL DALSGAARD

Louise Juhl Dalsgaard er forfatter til ni bøger såvel digte, noveller som romaner. Hun er til daglig leder af Forfatterlinjen på Dansk Talentakademi og arbejder desuden som projektmedarbejder ved Aarhus Litteraturcenter.

POV Overblik

Støt POV's arbejde som uafhængigt medie og modtag **POV Overblik** samt dagens udvalgte tophistorier alle hverdage, direkte i din postkasse.

- Et kritisk nyhedsoverblik fra ind- og udland
- Indsigt baseret på selvstændig research
- Dagens tophistorier fra POV International
- I din indbakke **alle hverdage** kl. 12.00
- Betal med **MobilePay**